

AZ ÖRVÉNY SZÉLÉN.

— Elbeszélés. —

(IV. folytatás.)

LIG értek haza, már hozzáfogtak tervük kiviteléhez s épen együtt találván a három leányt, elkezdték a beszédet az ócska malomban járókelő kísértetről, melyet épen most láttak. Kivált Andor olyan szörnyűséges dolgokat tudott beszélni, hogy a kis Emmike szinte kéült-zöldült félelmében és Klárrika köténye mögött keresett menedéket.

— Csak annyit mondok, folytatá Andor szörnyen komolyan, hogy nem tanácsolom ezentul a sétát azon a tájon, mert bizony könnyen valami borzasztó szerencsétlenség eshetik. Én még csak közelre sem megyek, tudom.

Vilma és Klárrika kissé kételkedve hallgatták a rémséges históriát, de annál inkább borzongott a kis Emmike, ki reszkető hangon kérde:

— Oh... ez borzasztó... aztán milyen volt az a kísértet? Láttátok?

— Láttuk is, nem is. Semmi roszat sem gyanítva léptünk be, mikor egyszerre előttünk termett az ijesztő szörnyeteg, nagy vörös szemekkel, kilógó hosszú nyelvvel, borzasztó agyarakkal... jujj! Futottunk, amennyire csak birtunk s szerencse, hogy nem üldözött, mert, tudjátok, a kísértet olyan gyors, mint a szél s akit üldöz, rögtön utól is éri és torkon ragadja hosszú, csontos ujjaival. Brr!

Emmike fölsikoltott, mintha már érezné torkán a kísérlet hideg ujjait s Vilma és Klárrika is sápadoztak kissé; Zsiga és Andor meg voltak győződve,

hogy tervük teljesen sikerült és nyugodtan mentek dolgukra. Pedig csak félig, vagy igazán mondva épen nem sikerült tervök.

A leányok ugyanis, midőn magukra maradtak, egy ideig még beszélgettek, okoskodtak a dolgról, míg végre Vilmáska, ki legidősebb volt köztük, egyszerre így szólt;

— Én mégsem hiszem... hiszen sokszor olvastam és mamáska is mondta, hogy kísértet nincs, az mind csak afféle mese. Meg is kértem mindjárt a mamától.

Siettek a mamához és azonnal megkérdezték:

— Mama, kedves mama, Andor azt mondja, hogy az ócska malomban kísértet jár, — igaz? Lehet az?

— Kisértet? felelt a mama mosolyogva. Micsoda bohó beszéd ez, gyermekek? Ilyen nagy leányok s még efféle kérdezhetnek!

— De, mamáska, mikor Andor és Zsiga azt mondják, hogy ők látták.

— Bolondos tréfa az egész; magatok is átláthatátok volna.

— Igen... de hát akkor mért mondták, hogy ne merjünk oda menni?

— Azt már nem tudom. Talán valamit elrejtettek oda, vagy valami játékot készítenek ott elő, amivel meg akarnak lepni.

— Igazság! Igen, bizonyosan ugy lesz! Tavaly is ott csinálták azt a nagy sárkányt! Oh, és mi hogy megijedtünk!

Most a leányok nevettek saját hiúságukon s visszatérve szobájukba, azon kezdték törni a fejüket, mi lehet az, amit a fiuk ott rejtegetnek? Kiváncsiságuk

mindinkább növekedett s kandi Klárika végre így szólt:

— Tudjátok mit? Menjünk oda és nézzük meg!

— Igen, de a fiuk majd megharagusznak, felelé Vilmácska.

— Oh, nem fogják megtudni. Most épen iskolában vannak, mire haza jönnek, már mi is itthon leszünk.

A három kíváncsi leány azonnal utra is kelt s a kis Emmike, mióta tudta, hogy nem kísértet van ott, hanem valami érdekes látnivaló, leginkább sietett előre. Csakhamar ott is voltak a malom előtt.

Idáig nagy bátorsággal jöttek, de a kapu előtt mégis megszeppentek kissé, mert hátha valami olyan jószág van bent, amely csip vagy harap? Tanácsosabbnak vélték elébb gondosan kikémlelni.

— Tudjátok mit? szólt Klárika. Elébb lessük meg az ablakon át, mi van ott.

Ez helyes indítvány volt, csak hogy nehéz volt végrehajtani, mert még egyikök sem nőtt olyan nagyra, hogy benézhetett volna az ablakon s végre úgy segítettek a bajon, hogy Vilmácska vállára emelte a kis Emmikét. A piczi leányka kíváncsian kukucskált be, — de alig dugta be a fejét, ijedten fölsikoltott s belőlről ugyanekkor veszedelmes morgás hallatszott; mindahárom leányka halálsápadt lett ijedtében s kevésbe mult, hogy Vilmácska le nem pottyantotta a földre Emmikét.

— Az Istenért, mit láttál? kérde Klárika. Csakugyan kísértet?

— Igen... az az hogy nem, felelt Emmike. Nem épen kísértet, hanem egy csuf nagy kutya.

— Kutya? Jaj, szaladjunk!

— Nem, .. nem kell szaladnunk... a kutya lánczra van kötve.

E szavakra a két nagyobbik leányka egyszerre visszanyerte bátorságát. Most már be is mertek menni.

— Hát ezt rejtegették a fiuk előlünk! Ugyancsak kifogtunk rajtok! Hahá! Majd meg mondjuk nekik este, hogy mi is láttuk a kísértetet!

A kutya, amint beléptek a szobába, dühös ugatásra fakadt s minden erejéből rángatta a lánczot, hogy rárohanhasson az idegenekre. Bizony még így megkötözve is félelmes volt.

— Oh, nem szép, nem szeretem, szólt a kis Emmike.

— Szépnek igazán nem mondható, szólt Vilmácska nevetve. Szeretném tudni, hol szerezték és minek? A háznál nem tarthatunk ilyen vad állatot.

Emmikének annyira nem tetszett a mérges kutya, hogy csakhamar megfordult és hívta Klárikát, menjenek inkább a mezőre virágot szedni. Vilmácska azonban még bent maradt és igyekezett a dühös állatot csöndesíteni igyekezett vele jó barátságot kötni; — de a kutya csak mind dühösebb lett.

Klárika és Emmike alig voltak kint néhány perczig, midőn hirtelen nagy meglepetésökre a háztetőről hallottak hangokat s fölpillantván, Vilmát látták meg az egyik padláslyukban, sápadt ijedt arccal kiáltozva.

— Klárika, Emmike, fussatok! A kutya elszakította a lánczát... én föszaladtam a padlásra, bezártam a padlásajtót, engem nem bánthat... Most még az

ajtót harapdálja, de ha kimegy, utánatok fog rohanni. Szaladjatok!

Ezt nem is kellett kétszer mondania.

Klárika és Emmike azonnal teljes erőből futásnak eredt. Klárika persze sokkal hamarabb elmenekülhetett volna, de kicsi hugocskája nem nagyon bírta a futást, meg is botlott, el is esett több ízben s csak a nagy félelem adott neki ismét erőt a futásra, kivált mikor egyszerre meghallották a házból kirohant kutya dühös ugatását. Most még sebesebben futottak s hátra sem mertek pillantani; de végre Emmike már nem bírta tovább, lélekzete elfogyott, lábai reszkettek és sirva megállapodott.

— Én már nem bírok tovább szaladni . . óh!

Klárika is megállt s félve hátra tekintett, de aztán örömmel fölkiáltott:

— Nincs már semmi baj, a kutya nem jön utánunk. Másfelé fordul. Most csak siessünk haza és küldjünk valakit Vilmácska megmentésére.

Megindultak s nagy örömeikre alig egy-két perc múlva találkoztak Zsigával és Andorral. Klárika legjobbnak vélte, ha a két fiu megy az elszabadult kutya után s hamar elmondta nekik a történeteket, aztán a fáradt Emmikével hazament abban a hitben, hogy minden rendén lesz. Ha sejtette volna, mi történt azután!

Zsiga és Andor félig haraggal, félig megrémülve hallották Klárika beszédét. De most nem volt idejük sok szóra s egész erejükből futásnak indultak a malom felé, boszankodva, hogy az a fortély, melylyel a leányokat el akarták ijeszteni, még éppen idecsalta őket.

A malomhoz közeledve, kissé lassíták lépteiket, mert egyszerre az jutott eszükbe, hogy az a mérges kutya őket is megtámadhatja. Egy fűzfáról tehát elébb jókora botokat törtek maguknak s aztán ovatosan, mint valami ellenséges várhoz, közeledtek a malomhoz. Már éppen be akartak lépni az ajtón, midőn egyszerre eléjük toppant — Vilmácska.

— Hol a kutya? kérdék a fiuk türelmetlenül.

— Nem tudom . . . de remélem, hogy messzire van. Láttam, amint a mezőn amarra jobbra futott; aztán eltűnt a szemeim elől s már jó ideje, hogy ugatását sem hallom. Most tehát sietek haza, hogy itt ne érjen, ha eszébe jut talán vissz térni. Jó lesz, ha elfogjátok, mert még megmarhat valakit.

Ezzel a leányka gyorsan hazafelé iramodott s a két fiu zavartan bámult egymásra.

— Most mit tegyünk? kérdé Zsiga boszusan. Ezek a leányok mindent elrontanak! Hát kellett nekik idejönniök?

— Most ne gondoljunk erre, hanem keressük meg azt a kutyát, nehogy valami bajt okozzon.

Megindultak abban az irányban, melyet Vilmácska mutatott; de hiába nézettek körül, hiába fűtyentgettek, — a kutyának nyoma sem volt. Végre már a szomszéd határaig értek s itt egyszerre egy öreges ember tűnt szemükbe, ki élénken beszélgetett egy juhász-legénynyel. Az öregnek különben is mogorva arca ropant haragot mutatott s beszédközben hevesen hadonázott s kezében levő lovaglő ostorral.

— Nézd, Zsiga, szólott Andor, ott van Buzás gazda, a bérlő . . kérdezzük meg, nem látta-e itt valahol a kutyádat.

A gyermekek soha sem szerették valami nagyon Buzás gazdát, ki bár becsületes

és szorgalmas, de egyuttal nyers és barátságatlan ember volt s szintén nem szerette a pajkoskodó gyermekeket. Zsiga tehát nem igen szívesen közeledett ugyan feléje, de végre mégis csak megtette s kérdé:

SZIGORU BÜNTETÉS. (Lásd a 278. lapon.)

— Buzás gazda, nem látott véletlenül egy kutyát kóborolni ezen a tájon?

— Kutyát? És mért kérditek? szólott a bérlő nyersen.

— Mert kereszük megszökött kutyánkat, szólott Andor, nem gondolva arra, mily bajba keveri magát, midőn ő is magáénak vallja a kutyát.

A bérlő szemei villogtak s nekivörösödött arczczal kérdé:

— Ah, az ifurak kutyája volt az? Egy förtelmes szelindek fajta, ugy-e?

— Azaz inkább: szép angol eb, felelt Zsiga büszkén.

— Nem bánom én, akár angol, akár német... de egy hasadt orru, kiálló fogu dühös vadállat volt, nemde?

— Az ám, kétségkívül ami kutyánkat látta, szolt Andor. Hol látta, merre ment a kutya?

— Nem megy az már semerre! Jöjjetek csak velem!

Gyors léptekkel ment előre s a fiuk utána; érezték, hogy itt valami baj történt s szerettek volna visszafordulni; de a bérlő már megállt s rámutatott valamire, ami előtte egy árokban feküdt, — ez a valami pedig nem volt más, mint a Zsiga drága kutyája, csak hogy már — — agyonütve!

Zsiga egy perczig némán bámult agyonütött kutyájára, aztán roppant haraggal kérdé:

— Agyonütötték! .. és ki volt a vakmerő? Ki tette ezt?

— Én tettem, felelt a bérlő nyugodtan. De még nem vagyunk a végén, kedves ifuracskám. Még sok van hátra. Jöjjenek csak tovább és lássák, mit tett az a ti drágalátos kedves kutyátok. (Folyt. köv.)

SZIGORU BÜNTETÉS.

(Képpel a 277. lapon.)

Mi zavaigás, milyen lárma,
Rikkongatás
Sikkongatás
Ott az udvar hátuljába?

Mi lehet ott, vajj' ki tudja? ...
Hurukkol az öreg pulyka,
Szalad, miákol a páva,
Gágog a lud,
Hápigva fut
Mind a hány van a sok kácsa ...
Pedig hát ez nem szokása.
A galamb is szerte rebben,
A nyulaeska mind a kertben ...
... Hol is vagy te Peták kutya?

Tudtam mindjárt,
Hogy ott hátul a Peták járt.
Peták, füttyü! Peták ne!
Jöszte rögtön élembe! ...

Ugy é te roszt,
Hamis, gonosz:
Ugy-é, te javithatatlan —
Te jártál ott alottomban?
S ezen felül

Kegyetlenül
Kati bubosát megtépted!
Szörnyü leszen büntetésed!
Mert most, Peták, jaj neked,
Lenyúzom a bőrödét! ...

Nyivog-nyávog a kis kutya,
Kiesi farkát kunkorgatja,
Hanyatt fekszik,
Kedveskedik,
Mert hát a hamiska tudja,
Hogy ura csak szorongatja,
Szorongatja, fenyegeti,
S végre megkegyelmez neki.
Kicsit veri, kicsit bántja,
De a bórét le nem hántja.
És csakugyan így történe.
Hanem Peták megígérte
Hogy ő soha, soha többet,
Tyukot, kacsát,
Kis nyulaeskat,
Dühös pulykát,
Kényes pávát

Libát, cziczát meg nem kerget.
S bizonyára jó Petáktól kitelik
Hogy az adott ebszavának
Áll is — holnap reggelig.

A VÁG
nép fele
özvegye
Amenny
bölcs ur
annyira
kedves
ben elő

Ha
lyik szo
egyesül
mére, é
ellenség
üzte, é
totta, h
kénytel
foglalk
elpuszt
zül eg
Bárdki
vérontá
riteni
gyódtá
annak

M
csot a
retül
el meg
fejtsen
kincse
irányo
ott cs
hódítá
cseive

A VÁG-FOLYÓ EREDETÉNEK MESÉJE.

Elmondja Dorina néni.

BBAN a korban, midőn még csak tündérek laktak e földön, hazánk legkiesebb tájai egyikén boldog nép felett uralkodott a szép, nagyon ifjan özvegyen maradt Vágha tündér-királynő. Amennyire kereste az ő szeretet-teljes és bölcs uralkodása által népének üdvét, épen annyira igyekeztek alattvalói is, hogy kedves királynőjük boldogságát mindenben előmozdítsák.

Ha vész fenyegeté koronáját valamelyik szomszéd-fejedelem irigysége folytán, egyesült erővel sietett a nép az ő védelmére, és nem nyugodott addig, míg az ellenséget messze, a határon túl nem üzte, és országát annyira el nem pusztította, hogy az, idegen föld szerzése helyett, kénytelen volt saját országa bajjaival foglalkozni, ha nem akarta, hogy végleg elpusztuljon. A szomszéd fejedelmek közül egyik, a kegyetlenségei miatt híres Bárdkinkán szintén úgy mint a többi, sok vérontás után sem birván hatalmába keríteni az országot, melyre annyian gyógyódtak, elhatározta, hogy csellel fog annak birtokába jutni.

Midőn tervével készen volt, parancsot adott országa főbjeinek, hogy kíséretül szolgáljanak neki, nem mulasztván el meghagyni, hogy lehetőleg nagy fényt fejtsenek ki minden tekintetben, mert kincseivel akart hódítani ott, hová útját irányozá. Hol hatalmával nem győzhetett, ott csakugyan nem próbálhatta meg a hódítást más eszközzel, mint mesés kincseivel, mert személyes tulajdonságai épen

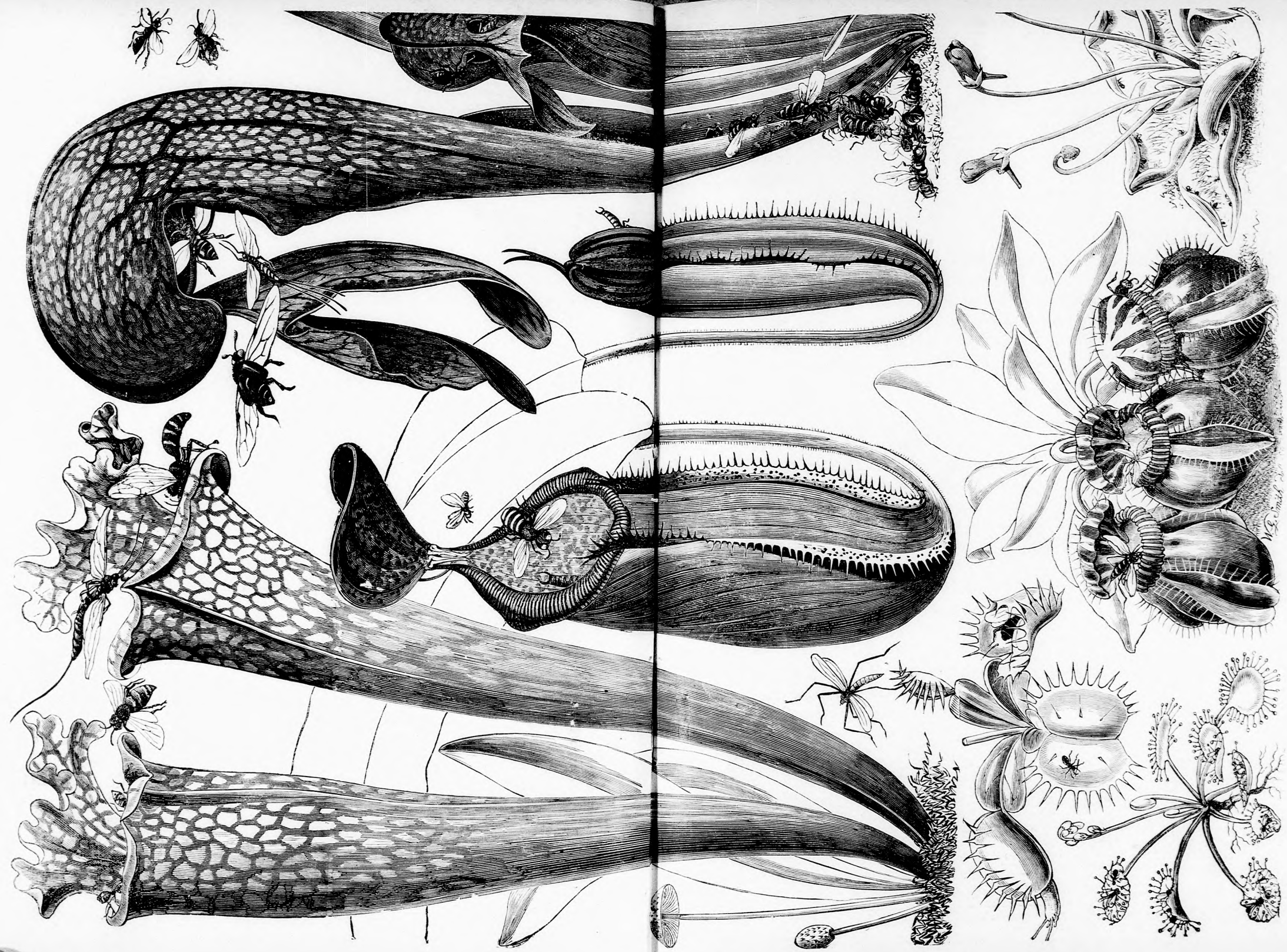
nem arra valók voltak, hogy bárkit is megnyerjenek. Kegyetlen zsarnoksága alattvalóinál a legmélyebb gyűlöletet szülte; durva magaviselete pedig mindenütt, hol megjelent, csak megvetést vont maga után.

Mintha lelkének kinyomata lett volna külseje, rut arczával a legbátrabb gyermekket is úgy elriasztotta, hogy sikoltva futott édes anyjához és »ördögöt« kiáltozott. Ez ijedelemre méltó okot adott lapos, benyomott homloka fölött egy szarvként pompázó hatalmas bibircs, melyből egy csomó fekete sörte meredezett fölfelé és, mintha büszkeségét képezte volna ez az őt szörnyeteggé bélyegző szarv, gyémánt karonával köríté; — talán azt akarta ez által bebizonyítani, hogy rutságát hatalma, gazdagsága, ha el nem enyészeti is, de legalább ellensúlyozza.

Szintén kincseibe vetett bizalmára mutatott az is, midőn a tervezett utra készülve, keleti gyöngyökből fűzött pánczél inget öltött. Teljesen meg volt öltözékével elégedve, büszkén nézett magán végig, lovagsizmája arany sarkát csillogtatva, midőn apródja eléggé ügyetlen volt a drága-kövekkel kirakott kardját felcsatolás közben elejteni.

— Hah, te vakmerő ficzkó! rivalt rá a halott-halavány ifjura, ki a legrosszabbat sejtve, térdre hullott a zsarnok előtt, — tudod, hogy kardomnak földre-ejtése, midőn utra készülve azt felcsatolom, kudarczát jelenti tervemnek? Hord el magadat! de ugy, hogy többé előmbe ne kerülhess — — a más világra!

(Folytatása a 282. lapon.)

HUSEVŐ NÖVÉNYEK. (Lásd a 283. lapon.)

(Folytatás a 279. laphoz.)

E szavaknál az ifju szívébe mártva kardját, vértől párologva dugta azt a hüvelybe és sietve pattant aranyrojtjal borított fekete paripájára.

Száguldva iramlott el gonosz cselekedete színhelyéről, fényes csapatjának intve, hogy kövesse őt. Babonás hite szerint csak ártatlan vér kiontása menthette meg a veszélytől, melyet kardjának földrehullása jelezett; azért áldozá fel dühének az apródot — ki hű szolgálatával már gyakran életét menté meg Bárdkinkának.

E szörnyeteg remélte tehát, hogy amit nagy számu seregével ki nem esz-közölhetett, azt ő egymaga szerzi meg, ügyessége és kincsei által, azaz megkapja a Vágha királynő országa feletti uralmat. Azt gondolta: mi egyéb kell egy hiu fiatal királynőnek, mint mérhetetlen sok kincs? És ezt ő ajánlhat néki, hiszen már az is csodás mennyiség volt, amit kísérete a tevék hosszú sorára terhelve hozott a királynénak ajándéknak.

Csalódott azonban a király-szörnyeteg Vágha királynő vágyait illetőleg. A királynőnek csak egy drága kincse volt: gyermeke; ezt szerette teljes lelkébül; más földi kincsel nem törődött jobban, a mint a lábai alatt elterülő poronddal és gyémánttal hintett uton is, egészen közönyösen lépdelt volna. Gyakran mondá, ha szívére szoritva tartá gyermekét:

— Most minden kincsem, egész világom, karjaim közé van zárva!

Csak e gyermek fölnevelése volt élete célja. Az ennek, és népe jólétének szentelt gondok között megosztva idejét, boldog volt.

A kegyetlen Bardkinkán király, bár békésen jelent meg a határszélen, általános ijedelmet okozott. Sőt épen békés megjelenése adott okot félelemre a királynőjük miatt aggódó népnek, mert tudták, hogy e szelid lelkű királynő, habár látta, hogy Bárdkinkán alattomoskodik, ezt nem engedi durván elkergettetni, mielőtt az országba lépne.

Vesztére a szép királynő szebb volt mint valaha, midőn egyszerű hófehér ruhájában fogadta a rettegett vendéget, kinek elibe csak ő mert nyugodtan és bizalommal lépni, mint azok, kik soha nem vették senkinek.

Egy percze Bárdkinkánnak is kihalt minden gonosz szándék a szívéből, — amint a felhőkön lengeni látszó tündéri alakot megpillantá, midőn ez kis csónakjában szállva, hosszú fátyol-ruhában, mint egy úszó hattyú közeledett feléje a tavon, melyen épen napi sétáját vala teendő, mikor Bárdkinkán oda-érkezett.

Egészen meg volt zavarodva a vad fejedelem, amint Vágha királynő anyyi tündéri kellemmel nyújtá feléje jobbját, hogy üdvözölje őt. Ez érzés ama hatalom kifolyása volt — mellyel a szelid jószág bir, a nyers, vad természet fölött.

Vágha királynő, a helyett, hogy megborzadt volna a szörnyetegtől, ki őt birodalomban fölkereste, szánakozva tekintett rá, elgondolva: nem elég-e, ha valaki ilyen visszataszító külsővel bir, hogy elkeseredjék és boszus legyen az egész világra? Ebből vélte eredettnak a Bárdkinkán nyers természetét is. Mig ő így, mintegy menteni igyekezett maga előtt a nem annyira rosznak, mint szerencsétlen-

nek képz
lelkébe te
lelke mid
rálynő saj
szerencsétl

— N
inkább gy
azonnal el
tása szélj
jöttem, h
Nagy erő
ha vonak
az enyém
meit, mi
rálynő tel

— N
sem lehet
lességem
megtartá

A g
föl a fe
Mint vill
gitá be e
de csak
ben és v
messzesé
maga ele

H

Hog
mi
előtt leg
furcsábr
állatot
pedig n
Vannak
táplálk
vadak v

nek képzelt vendéget, addig az mélyen lelkébe tekintett — és fellázadt vad lelke midőn észrevette, hogy Vágha királynő sajnálja őt mint valami szegény szerencsétlent.

— Ne sajnáljon engem senki, — inkább gyűlöljön! gondolta magában és azonnal elibe adta a királynőnek látogatása célját. — Szép királynő én azért jöttem, hogy feleségül vegyelek! mondá. Nagy erőhatalommal el foglak ragadni, ha vonakodnál. Velem jösz és országod is az enyém lesz! S lihege vadul forgatta szemeit, midőn ellenkezést vélt látni a királynő tekintetében.

— Nem mehetek veled és országom sem lehet a tied, felelt a királynő. Kötelességem itt maradni és országomat is megtartani gyermekem számára.

A gyermek említésénél öröm villant föl a fekete lelkű Bárdkinkán arcán. Mint villám a viharos felhőket, úgy világítá be e sötét arcot az öröm egy percze, de csak azért, hogy aztán annál sötétebben és véresebben meredjen tekintete a messzeségbe — mintha már ott látná maga előtt a történeendőket.

(Vége következik.)

HUS-EVŐ NÖVÉNYEK.

(Képpel a 280—281. lapokon.)

HOGY az állat megegye a növényt, azt mindennap látjuk, mert szemünk előtt legelnek a nyájak; de az már ugye furcsább, hogy a növény egye meg az állatot? Pedig ez is megtörténik, még pedig nem mesében, hanem valósággal! Vannak olyan növények, melyek hussal táplálkoznak, mintha valami ragadozó vadak volnának. Persze nem esznek meg

nagy állatokat, mint a farkas, vagy medve, hanem csak rovarokat; de ezeket aztán igazán megeszik ám.

Sokáig, egészen a legújabb időkig sejtelmök sem volt a természet-búvároknak arról a csodálatos dolgról, hogy vannak növények, melyek hussal élnek. Nem régen azonban több jeles tudós nagy szorgalommal búvárkodván, kiderítette, hogy ez valóban így történik s a növényeket, melyek husevők, a mai rajzon láthatjátok. Többféle ilyen növény van s tudományos nevök: dionea, drosera, urticularia, nephentes stb. Valamennyinek az a sajátsága, hogy levelein igen finom érző szálacskák vannak s mihelyt e szálacskához valami hozzáér, a levél becsukódik, mint mikor a nyitott könyvet becsapjuk, Ha olyan tárgyak kerülnek e helyre, melyek nem husevők, akkor a levél rövid idő múlva ismét kinyílik és nyitva marad; de ha valamely bogár téved oda, az veszve van! A levél becsukódik fölötte és csukva marad tiz, sőt husz napig is, mindaddig, míg a növény a megfogott prédát meg nem emésztette. Mert épen mint az emberek és állatok gyomra, ugy eme csodálatos növények is valósággal emésztenek! A tudósok kísérletet tettek melegvérű állatból való friss hussal is, melyet a levélre helyeztek. A növény ezt is megemésztette; de holmi nagyon kicsiny, sovány rovar nem kell neki, az ilyen mindjárt kiveti magából, mert ezen nincs mit ennie.

A prédát-fogott növény, mint mondtam, tiz-husz napig csukva tartja leveleit, aztán ismét kinyitja és a rovar, melynek minden nedvét kiszivta, kidobja mint üres vázat. Aztán egy ideig érzéketlen; jólalakott állapotában azok a finom szálacskák nem veszik észre, ha valami érinti őket. De ez csak rövid ideig tart, a csodálatos növény csakhamar ismét megéhezik és ismét megragadja az odatévedő rovar.

GÓLYA-GUSZTI.

AMIÓTA Gusztinak
Megvan a lábtója :
Azt hiszi, hogy már most ő
Valóságos gólya.

Nagyokat lép, szerte néz,
Macskát, kutyát kerget,
S a szájával gólyaként
Vigan kelepelget.

Mondja neki Juliska :
»Hallod-e te Guszti,
Félek, hogy a lábtóru
Le találsz még csuszni.

Földön jár a gólya is —
Ámde ő repülhet,
Míg a Guszti a porba
Szépen lecsücsülhet!«

A SZEGÉNY KIS FEHÉR VAKONDOK.

— Állatmese. —

(Képpel a 287. lapon.)

MÉLYEN a föld alatt legalább is egy
ölnyire, tágas, kényelmes lakása
volt vakondok apának. Jobbra-balra, hosz-
szu folyosók vezettek ki belőle, hogy tet-
szés szerint lehessen sétálni és vadászatra
menni minden irányban.

Most épen nagy öröme volt a vakon-
dok-családnak, — keresztelő volt, mert
négy kicsike kis vakondok született. Az
öreg vakondok épen oda volt eleséget ke-
resni s a vakondok mama nagyon örült,
hogy férje mennyire meg lesz lepetve, ha
szép négy fiát meglátja; egyszerre azon-
ban meghökkenve állapotott meg, mert
amint a kicsinyeket sorba nézegette, nagy
csodálkozással azt vette észre, hogy az
egyiknek nem olyan szép kékes-fekete
bundája van, mint a többinek, hanem egé-
szen fehér. Ilyen csoda még nem történt
vakondok országban!

A
sokat tör-
ugy szer-
apjok haz-
ám. Alig
kicsiny f-
fölkialtot

üzni be-
tességes-
hetem!
valami
is ütöm
Ez
agyon

A vakondok-mama azonban nem sokat törődött kis fia fehér színével; csak úgy szerette, mint a többit; de mikor az apjuk hazajött, akkor ugyancsak megijedt ám. Alig hogy az öreg hazaért s megnézte kicsiny fiát, egyszerre szörnyű indulattal fölkiáltott:

— Hát ez micsoda? Ez miféle fehér szőrű ficzkó?

— Ez bizony furcsa, szólta a vakondok-mama megszontyolodva.

— Ez nem furcsa, hanem ez rettenetes csufság! kiáltott az dühösen. Hiszen az egész vakondok-atyafiság [csufot fog

A SZEGÉNY KIS FEHÉR VAKONDOK.

üzni belőlünk, szégyen lesz eddig oly tisztességes családunkra! Nem ezt nem tűrhetem! Ezt bizonyosan megbabonázta valami gonosz boszorkány! Rögtön agyon is ütöm!

Ezzel fölkapott egy nagy követ és agyon akarta ütni a szegény kicsikét. De

az anya közbe lépett s addig-addig kérlelte a férjét, míg ez végre megkegyelmezett.

— Jól van no, hát nem bánom, maradjon életben — de én ne lássam többé!

A szegény kis fehér vakondoknak tehát egy félreeső szűk zugban kellett meghuzódnia s örülhetett, ha nem éhezett.

Ha látogatók jöttek, el kellett rejtőznie, nehogy meglássák s testvérei is megvetőleg bántak vele, mintha nem is lett volna hozzájuk hasonló. Mikor már nagyobbak lettek, soha sem vitték magukkal kirándulásaikra és így szegényke bizony nagyon szomorú életet élt.

De ő azért csak nőtt szépen és erősödött s épen mert nem volt elkényeztetve, lassankint sokkal ügyesebb és bátrabb is lett, mint testvérei; egymaga eljárt vadászgatni, mert az öreg mindig haragudott reá s nem vitte magával, mint többi fiait, kiknek számára sok jó falatot összefogdosott. És azt hiszitek, hogy a kis fehér vakondok azért talán haragudott testvéreire és nem szerette apját? Épen nem! Ő szeliden belenyugodott sorsába s így szólt gyakran magában:

— Egyszer majd csak belátják, hogy nincs okuk engemet megvetni. Csak várjunk.

És nem igen sokáig kellett várnia. — Egy napon az öreg ismét vadászatra ment három fiával, fehér barátunk pedig külön egymaga. Jó ideig oda voltak és majdnem egyszerre tértek vissza; de amint lakásukhoz közeledtek, hirtelen fájdalmas segélykiáltást hallottak és megismerték, hogy ez az otthon maradt vakondok-mama hangja. Az öreg sietve rohant be az ajtón s akkor látta, hogy egy hatalmas idegen vakondok tört be a lakásba és azt a maga számára el akarja foglalni. Szörnyű viaskodás fejlődött ki, karmolták, harapták egymást, — de az idegen erősebb volt s már-már le volt győzve.

— Segítsé! fiaim, ide hozzám, segítetek!

De a három fiatal úgy megijedt a veszedelmes idegentől, hogy közel sem mert menni. Épen akkor azonban megérkezett az annyira megvetett fehér szőrü testvér s ez pillanatig sem gondolkozva oda rohant, torkon ragadta az idegent, megölte s így megmentette apját és az egész családot. — Az öreg lassanként ismét lábra állott s miután sebeit bekötözte, így szólt fiaihoz:

— Most látom, hogy csalódtam bennetek. A külszín szerint itéltem, pedig tudhattam volna, hogy ez csalékony. Jöjj karjaimba, te fehér szőrü magzatom, — ezentul te légy az én kiválasztott kedves fiam!

RAJZ-ISKOLÁBA!

(Képpel a czímlapon.)

»Hová, háová, kis Rózácska?«

— Megyek a rajz-iskolába!

»Hát Rozikám, mit csinálsz ott?«

— Rajzolgatok kis virágot.

»Azt ám! . . . apró kis bogarat!«

— Ó, Rózsi már tovább haladt!

»Nem tudsz te mást, csak vonalat!«

— Tudok halat és madarat!

»No, ez derék, biz igazán!«

— Meghíszem azt, szól a kis lány.

»Ah valóban! Örülök rajt!«

— Festeni is fogok én majd.

»S mit is festesz? Széket, babát?«

— Lefestem én papát, mamát!

»Tán művésznő akarsz lenni?«

— Fogok rajta igyekezni!«

MEGFÉ

A »
mában kö

Hel y
Lujza és Pa
Singer Jan
liska, Lóvi
Aranka, Ul
Jozefa, Bal
Szentirmay
Hertelendy
Szalay Józ
vinczky Já

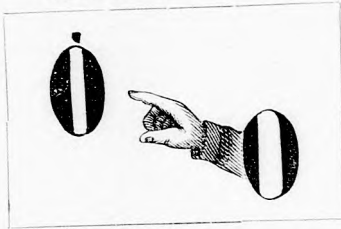
A »
mában kö

Hel y
Ilona és G
Alice, Zun
Fanni, Ha
Regina, S
Bernát, SI

Szövege
Éle

KÉPREJTVÉNY.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XV. köt. 15-ik számában közölt képrejtvény megfejtése:

„Falu rossza.“

Helyesen fejtették meg: Auer Lujza és Paula, Nagy Elek, Kanitz Ilona és Géza, Singer Janka és Regina, Vizner Aranka és Juliska, Lövinger Bernát, Siska Erzsike, Hirsch Aranka, Ulrich Etelka, Sziklássy Etelka, Altver Jozefa, Balássovich Alice, Zuna Irma és Gusztáv, Szentirmay Béla, Kovács Dezső, Lovász Irma, Hertelendy Lóra, Fraenkel József, Buday Emma, Szalay József, Burger Vilma, Geiger Irén, Kacziniczky János.

*

A »KIS LAP« XIV. köt. 16-ik számában közölt képrejtvény megfejtése:

„Kukoricza-fosztás.“

Helyesen fejtették meg: Kanitz Ilona és Géza, Auer Lujza és Klára, Balassovich Alice, Zuna Irma és Gusztáv, Sipos Ilona és Fanni, Hammerschlag Alfréd, Singer Janka és Regina, Szemere Béla, Révy Károly, Lövinger Bernát, Singer Hermina, Teréz és Irma, Lovász

Irma, Munk Pál, Péter és Andor, Fraenkel József, Buday Emma, Szalay József, Hertelendy Lóra, Gruber és Büchler testvérek, Stern Boriska, Köllner Károly, Dapsy Villi és Viktor, Hochmann Jakab és Jósi (hiányosan), Kovács Dezső, Legény Lajka és Oszkár, Szentirmay Béla, Geiger Irén, Tamás Sándor, Siska Erzsike, Mellyes Irénke, Kacziniczky János, Bély Rozália és László, Baczó Erzsike, Anna és Etel, Zinsenheim Ilona és Teréz, Wohl Henrik, Izidor, Vilmos és Lajos, Klein Száli, Böhm Nándor, Kárpáthy Margit, Deutsch Ernő.

*

A »Kis Lap« XV. köt. 14-ik számában közölt rejtvény megfejtését utólag még beküldték: Kovács Dezső, Wolfsgruber Erzsike és Mari, Szentirmay Béla, Szemere Béla, Hertelendy Lóra, Szalay József, Gruber és Büchler testvérek, Hainrikffy Örszi.

Kis Értesítő.

A sebesült magyar vitézek javára a „Kis Lap“ olvasói közül újból adakoztak:

Grünhut Aurél 1 frt. Ehrenreich Emil 1 frt.

Tépcs-adományokat:

Hochmann Jakab és Józsi, Balás Irénke, Kovács Ilona és Gizella, Waldner Betti, br. Vécsey Miklós, Michitsch Anna.

A nemes szívből eredt adományokat rendeltetésük helyére juttatom s a szenvedők nevében köszönetet mondok a derék kis adakozóknak.

FORGÓ BÁCSI.

CSATA DAL.

Zenéje Kohányi bácsi-ól.

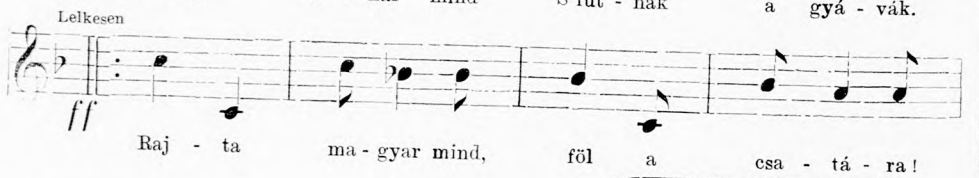
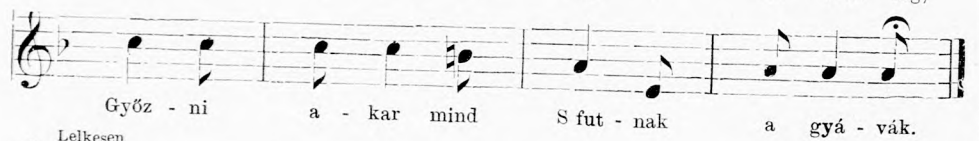
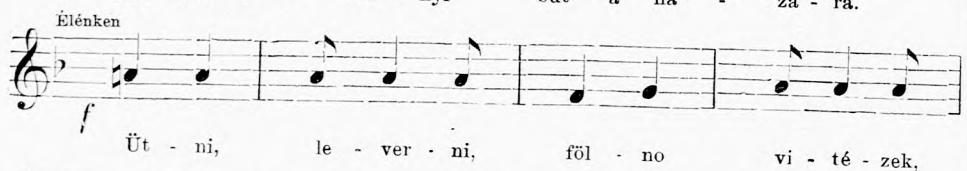
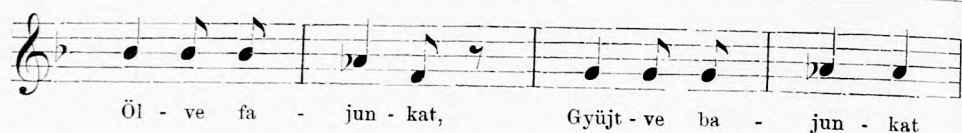
Szövege a »Kis Lap«-ból.

Élénken.

f Föl no vi - té - zek, föl a ca - tá - ra,

Mérsékeltten

p Föl a csa - tá - ra! Bősz he - gyi né - pek

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*. Kiadó-hivatal: Budapest, barátok-tere, 3-ik sz., Athenaeum-épület.
 Budapest 1878. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.
 Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.